

BVD

VAN DRACHT TOT DRAGER

BVD is een complexe ziekte. Zo kunnen dieren die een infectie doormaken tijdelijk infectieus zijn, maar er zijn ook dieren die drager worden en het virus levenslang verspreiden. Hoe kun je bepalen of BVD op je bedrijf een rol speelt? En hoe ontstaat nou zo'n drager?

Het stellen van de diagnose BVD op basis van klinische verschijnselen is lastig en niet betrouwbaar. Daarom zal het moeten worden bevestigd met onderzoek. GD heeft daarvoor meerdere testen beschikbaar, verdeeld in twee groepen: testen voor het aantonen van antistoffen en testen voor het aantonen van het virus.

BVD-antistoffenonderzoek wordt gedaan om te weten of een dier de infectie heeft doorgemaakt. Deze besmetting kan langer of korter geleden zijn geweest. Bij jongvee ouder dan acht maanden kan de aanwezigheid van antistoffen wijzen op de aanwezigheid van een drager op het bedrijf. Omdat een vrouwelijk rund met BVD-antistoffen drachtig kan zijn van een BVD-virusdrager, moet een aangevoerd rund van een niet BVD-vrij bedrijf op antistoffen getest worden om te checken of het dier een risico is voor het bedrijf.

BVD-virusonderzoek wordt gedaan om te checken of een dier een BVD-virusdrager is. Is de uitslag 'aangetoond', dan was er virus in het bloed aanwezig. Vrijwel altijd betekent dit dat het dier een BVD-drager is. Om dat zeker te weten kan na minimaal drie weken nogmaals een bloedmonster getest worden op virus om zeker te weten dat het een BVD-virusdrager is. Is het dier een drager? Voer het dan, om verdere verspreiding van BVD op het bedrijf te voorkomen, zo snel mogelijk af.

Wat is nu de besmettingsroute als het BVD-virus op een bedrijf binnenkomt? We leggen het schematisch uit.

Meer informatie hierover vindt u op www.gddiergezondheid.nl/risicofactoren-bvd

Legenda

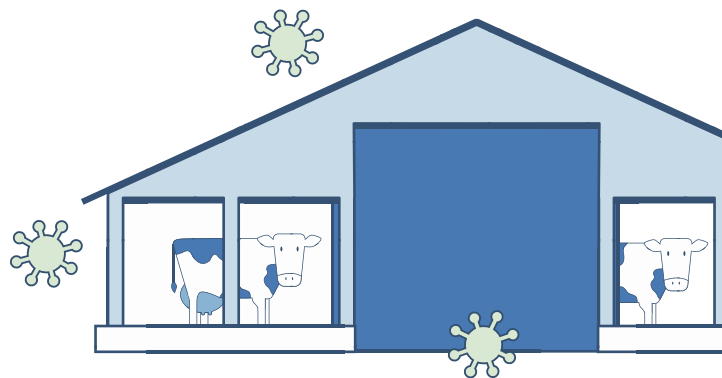
Gevoelig rund

Infectieus rund

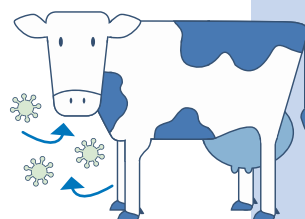
Rund met afweerstoffen

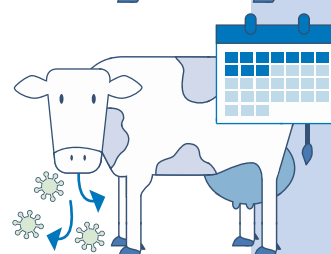
Als het BVD-virus op een bedrijf binnenkomt, kan een rund door opname via neus of mond geïnfecteerd raken. Wat er daarna gebeurt, hangt af van het dier dat besmet raakt: is het drachtig of niet?

Een niet-drachtige koe raakt besmet

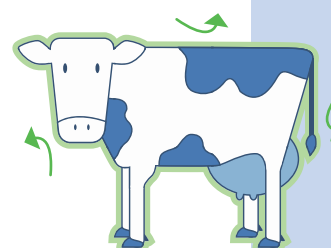
Een drachtige koe raakt besmet

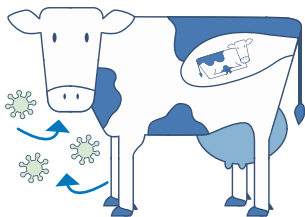
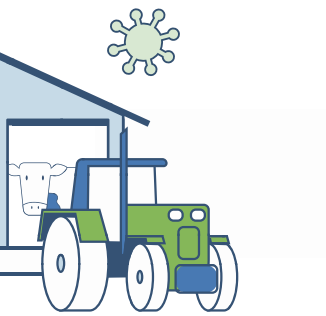
Als een rund zonder antistoffen in aanraking komt met het BVD-virus kan de infectie toeslaan.

Een geïnfecteerde koe kan na infectie kort besmettelijk zijn voor koppelgenoten.

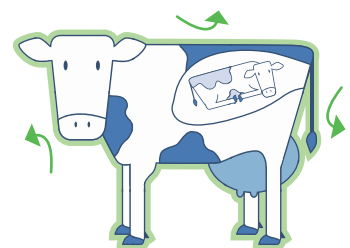
Na vier weken heeft de koe antistoffen tegen BVD opgebouwd. Het is nu beschermd tegen het virus. Wordt het dier daarna drachtig, dan is het kalf ook beschermd.

Als een rund zonder antistoffen (0-4 maanden) drachtig is en in aanraking komt met het BVD-virus gebeurt er iets bijzonders.

Niet alleen de koe raakt geïnfecteerd, ook het kalf. De koe kan in de eerste twee weken kort besmettelijk zijn voor koppelgenoten.

Na vier weken heeft de koe antistoffen tegen BVD en is vanaf dan beschermd tegen het virus. Het kalf niet; dat wordt een BVD-dragers. Dit betekent dat het virus voor het kalf 'lichaamseigen' is. De infectie hoort als het ware bij het kalf.

BVD-virusdragers zijn de voornaamste bron van verspreiding van BVD-virus binnen de rundveepopulatie. Zij scheiden levenslang en continu grote hoeveelheden virus uit, ook als ze worden geïmuneerd. Nakomelingen van BVD-dragers zijn ook altijd dragers.

BVD-dragers kunnen ogenschijnlijk gezond ter wereld komen. Van de dragers die geboren worden sterft vijftig procent binnen het eerste levensjaar. Tien procent van de dragerkalveren wordt een volwassen melkkoe.

